

толкозъ на писаното, колкото на неписаното, неизразеното, на разбираното между редоветъ. Той се вслушваше въ недоизказанитъ съобщения, които печатарската машина не смѣше да предаде. А между тѣзи съобщения вече имаше и таквизъ, които се отнасяха за пътуването на двамата български делегати, какви надежди имъ дали въ Лондонъ, Римъ, Парижъ, даже въ Берлинъ и Виена, какво било казано въ Петербургъ—всичко това се заемаше отъ гръцкитъ цариградски весници, които привеждаха въ своитъ колони подобни съобщения, за да клеветятъ, за да извикатъ злобата на турцитъ противъ тѣзи българи, органи на страшния панславизъмъ, на „московецъ“.

Не по-малко надежди и копнежи, не по-малко смѣлостъ и бодростъ извика нашиятъ цариградски вестникъ и при случантъ на сръбско-турската война. По-късно при заседанията и разискванията на Европейската Цариградска конференция въ края на 1876 год. „Напредъкъ“ следѣше всѣко заседание на тая конференция и изтъкваше решаваната на нея автономия за българския народъ въ широки предѣли.

Въ сръбко-турската война участвуваха млади българи—студенти, търговци, занаятчии. Всѣки искаше да знае, що става съ тѣхъ, какъ ще се свърши тази война и какво тя може да донесе за България. Следъ поражението на сърбитъ при Джунисъ, думата на руския царъ, който спрѣ нахлуването на турската армия къмъ Бѣлградъ, се тълкуваше, споредъ даннитъ на цариградския вестникъ, че Русия нѣма да остави насрѣдъ пътя едно започнато за балканцитъ освободително дѣло.

Цариградската конференция още повече насърдчи българската душа. Все благодарение на вестника отъ Цариградъ—въ цѣла България знаяха, че тази конференция се свиква и заседава главно защото се иска непременно да се направи нѣщо за свободата на възстаналитъ области и на България, особно за нейната независимостъ, подобрене участъта на тѣзи населения, които изкупили съ кръвъ, съ пожарища и развалини на роднитъ имъ пепелища, единъ по-сносенъ животъ. Въ това време в. „Вѣкъ“ на Балабанова се отличи по-особено съ своитъ пламени статии, въ които се искаха правдини, свобода на печата, много по-голѣми отъ тѣзи, които съществуватъ, и, като вземаше поводъ отъ едно „ираде на Султана“: искаше свободни избори за административнитъ тѣла (меджлиси), въ които можеха да участвуватъ и християнски българи.

Тукъ му е мѣстото да се каже една добра дума и за единъ чуждъ вестникъ, издаванъ на български отъ редакцията на „Левантаймъ“—„Източно време“.